

щж си ударѣ азъ главѣ-тѣ и щж мысль какво да правѣ; тамъ азъ щж намѣря шура си Василя, кой ще ми бѣде колко-годѣ подпорка; защо-то той ся лиши и отъ майкѣ, и отъ женѣ, и него трѣба повече да боли.

Тамъ е още градъ, та можтъ ся намѣри мысливы хора, на кои като ся уплача, негли щжтъ ми помогна, или ми посочжтъ нѣкой пѣтъ.... Има и друго, стой! тамъ е нашенскый Владыка, кой-то мя познава твърдѣ добрѣ, познава баща ми, защо колчемъ е дохождалъ на село, пресѣдявалъ е по цѣлѣ недѣлѣ у дома; гощавали сме го сѣкога тѣй добрѣ, щото незнаѣше какъ да ни отблагодари. Много пѣти е самичакъ казвалъ на баща ми, че за таково-то гостолубіе, що му правимъ, никога неможе ни ся отплати. Ей-го, сега е время-то му да ни помогне, и съ работѣ да покаже какъ ны обыча. Нѣ кой знае! Той е клѣти Грькѣ! *напрѣдѣ ти глади, маже, а отзадѣ ти гробѣ копае.* Той, като единъ духовенъ пастырь и баща, безъ да мя познае, трѣба да ся погрижи да отърве едно агне отъ вѣлчи уста. Азъ съмъ го слушалъ много пѣти да приказва на баща ми тѣй: „Азъ съмъ нарѣденъ не отъ хора, ами отъ Бога, да завардямъ стадо-то